

AQUESTA HISTÒRIA ÉS LA PERA

No m'ho podia creure, les hores d'entrenament per a estar perfecta i l'interés per rebre els rajos del sol començaven a donar fruit:

- Aquest vestit verd em queda genial!, pensava mentre em veia reflectida en una gota de rosada.

A l'hort sempre havia destacat per tenir un color molt intens, pel meu llustre i les meues corbes perfectament definides. La pera ideal, la que totes les fruiteries voldrien tenir, la que totes les persones voldrien menjar-se.

Perquè jo sempre he tingut clar el meu futur, el paradís somiat de qualsevol aliment: ser menjat per una persona.

Sí, ho heu entés bé! Per a una pera, i també per a la resta d'aliments, aquesta és la raó de la nostra existència. Som absolutament necessaris en el cicle de la vida, imprescindibles perquè altres éssers vius puguin formar-se, nodrir-se, viure! Pot haver-hi alguna cosa més important?

Tanmateix, no tot era alegria per a les fruites i verdures, ja que moltes no eren elegides per a ser enviades a les tendes, sols perquè tenen algun colpet, una forma diferent a la de la majoria o una pell menys brillant.

I el que és pitjor, tampoc eren destinades a alimentar els animals, o a fàbriques de conserves... anaven a parar directament a l'abocador!

Tota l'aigua que les havia regades, l'energia que s'havia emprat a transportar-les, l'esforç dels agricultors que les havien conreades... tot tirat al fem!

Però jo, mentre creixia i em feia grossa, no pensava en aquestes coses.

Estava destinada a alimentar una persona i, amb il·lusió, esperava a l'arbre el moment que em colliren, amb totes les meues companyes.

Però, quan va arribar el moment, les coses no van anar com havia imaginat. Ens van arrancar de l'arbre sense cap mirament, vam fer un viatge llarg en una caixa incòmoda totes amuntegades, i quan vam arribar a la destinació, ens van descarregar de qualsevol manera.

Després d'un muntó de dutxes amb aigua freda ben desagradables, va començar el procés de selecció. Jo vaig anar passant totes les proves, però no va passar el mateix amb algunes de les meues companyes. Les van separar, les van carregar en contenidors i les van tirar al fem.

Al final, vaig aconseguir que em qualificaren amb la millor nota possible: *Pera Suprem*. Això m'obria les portes de les tendes més exclusives.

I així va ser. El grup d'afortunades al qual pertanyia va ser portat a La Tenda del Gourmet, una de les més exquisides del país, amb cinc cistelles en la *Guia Michelin!*

Allí vam poder conviure amb les millors fruites i verdures de temporada:

- Ambient exclusiu, climatitzat, per a mantenir millor totes les nostres qualitats, deia una creïlla.

Prestatgeries de disseny i un tender que ens manejava amb guants blancs. Allò era vida! Recorde que aquella etapa va ser estupenda, sols ens havíem de preocupar de posar la millor cara perquè ens elegiren.

I un dia em va tocar a mi. Molt contenta, em van portar en una bossa de paper amb altres fruites.

Quan vam arribar a casa, em vaig alegrar en veure que hi havia xiquets:

- Que bé, podré ajudar-los a créixer, amb totes les meues vitamines!, vaig pensar.

A algunes les van posar al fruiter, però a mi em van posar directament en la nevera. Allí, fresqueta, em conservaria perfecta fins el moment que em menjaren.

Cada dia, la nevera s'obria, però no m'elegien i, encara que no estava nerviosa, vaig començar a escoltar les conversacions dels altres. Allà dins no tots estaven contents. Hi havia aliments que feia temps que estaven allí, i començaven a desanimar-se. Allò era nou per a mi... comprar aliments i no menjar-se'ls?

Vaig conèixer les components d'una minestra que estaven posades en una terrina, i per senyes vaig poder entendre que, havien anat a taula i no se les havien menjades, i ja feia una setmana que les havien deixades allí!

I em vaig fixar en el venerable pot de quètxup, Jenzi es deia... obert feia deu mesos!

- És un poc artificial i passat de sucre, però amb mi faria una bona parella, em va comentar una salsitxa que també feia temps que estava a la nevera.

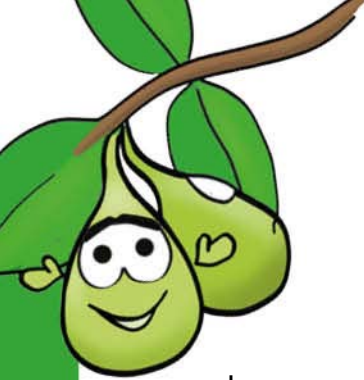
Jo, la veritat, estava decebuda amb els xiquets de la casa. Sempre que obrien el frigorífic, anaven directes a algun batut o iogurt. Increïblement, el meu color verd tan bonic no semblava ser un atractiu per a ells.

Quan vaig veure tot això, vaig comprendre perquè queien malament a tot el món. Eren uns recomanats! Al final, sempre eixien quan feia poc que havien arribat, i això que no tenien ni la meitat de nutrients que els aliments frescos i estaven plens de conservants! Així eren ells d'orgullosos!

Però, la pitjor part va arribar un dia, en escoltar que les persones de la casa planejaven fer una gran compra.

Els més antics es van posar molt nerviosos i el pobre Jenzi es va posar a tremolar:

- De hui no passe, de segur que porten un pot nou.
- Per què us poseu tan nerviosos per la *gran compra?*, què significa?, vaig preguntar.
- Significa que les persones es dediquen a comprar un munt de productes nous i ni tan sols miren ací dins abans. Quan tornen, han de deixar espai per als nous, i clar, els que portem ací un temps..., va dir amb tristesa una llauna de paté oberta.
- Val, però llavors, us trauran per a menjar-vos!, vaig comentar animada. Molts em van mirar amb tristesa i ningú va dir res.

La vesprada va passar amb un ambient molt tens a la nevera, tot el món estava nerviós. Quan, per fi, vam escoltar sorolls i van obrir la porta, va passar el que m'havien contat. Van començar a posar en el frigorífic moltes coses noves i a emportar-se'n algunes de les més antigues: el recipient amb minestra, la salsitxa i també Jenzi.

- Adéu, xiques! Han portat un pot nou de quètxup -va dir amb tristesa.

Jo tenia por i mirava encongida l'espectacle, intentant no cridar l'atenció.

Com la porta va quedar entreoberta, el que vaig veure em va deixar gelada: els tiraven a tots al fem! Llavors, aquest era el final dels aliments que ningú no es menjava! No podia entendre com, en aquella casa, continuaven comprant aliments mentre en tiraven altres.

Aquella nit vaig dormir malament perquè començava a estar preocupada pel futur. Ara sentia el que era ser rebutjada, com moltes de les meues companyes. Jo sempre havia sigut una elegida i, fins aquell moment, no m'havia posat en el seu lloc.

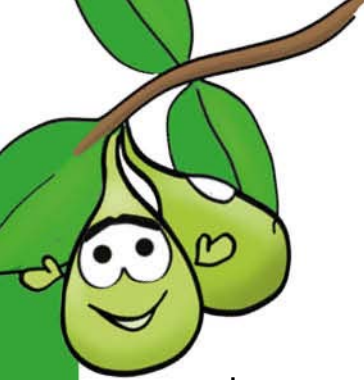
Al matí següent vaig parlar amb els aliments que, com jo, portaven ja alguns dies a la nevera i ningú no ens havia fet cap cas:

- La nostra situació és crítica; ahir vaig veure com tiraven les nostres amigues al fem -a la cara de totes podia veure la por-; hem de fer alguna cosa per a cridar l'atenció quan òbriguem la porta -vaig dir.

- Hem d'aconseguir que els nostres majors competidors, els aliments acabats de comprar, es queden en un segon pla. Els convencerem que a la part de darrere de la nevera s'està molt més fresquet i còmode -va dir la carlota.

- Hem d'intentar posar-nos davant perquè així ens veuran a nosaltres quan òbriguem la porta -va afegir el pot d'olives. I sense pensar-s'ho dues vegades es va col·locar en la millor postura. També se li van unir dues carlotes i mitja tomata.

- Si, quan vegem aquesta escena, no s'animen a fer una ensalada, em rendisc! -va dir l'enciam.

Primària

I en aquell moment vam escoltar fora de la nevera:

- Hui a classe ens han contat que al món hi ha moltes persones que passen fam, mentre altres no paren de tirar menjar al fem, però nosaltres no tirem menjar al fem, veritat, papi?

Es va obrir la porta i va aparéixer el pare, mirant-ho tot:

- Clar que no, filla, ací procurem, ¡ehem!, no tirar res... -va dir amb cara de circumstàncies. I, després d'un segon, va afegir- I, perquè veges, hui serem creatius! Prepararem el sopar utilitzant com ingredients els aliments que fa més temps que tenim al frigorífic. No podem deixar que acaben al fem!
- Farem una ensalada abans que aquestes verdures es facen malbé - va dir- i de postres, una macedònia de fruites!

Totes ens vam sentir contentes. Havíem estat a punt d'acabar al fem, però ens havíem salvat!

Primària

I per acabar aquesta història,
us cantarem una cançó, perquè
si has comprés la història, has
d'ajudar a difondre-la:
Posa música a aquest rap
per a frenar el balafiament.

Cada dia, un munt d'aliments
tenen aquest trist final.
És un balafiament, i a més és
molt injust, ho hem de frenar!
moltes persones no es poden
alimentar,
mentre nosaltres no parem de
malbaratar.

Abans de tirar el menjar,
pensa el dany que pots causar.
Litres d'aigua per a regar cul-
tius,
tractors expulsant gasos no-
cious.

Aquest menjar s'ha produït
i tu no l'has consumit.

Sigues responsable,
pensa en la resta de gent,
i el nostre planeta t'ho agrairà.

Abans de tirar el menjar,
pensa el dany que pots causar.

Abans de tirar el menjar,
pensa com ho pots evitar.